

си е ималъ специаленъ пазаръ за търговия съ роби. За масови заробвания на българи за послѣденъ пжтъ се чува и пѣе въ 1821 г., прѣзъ Завѣрата. Такива сж били докарани въ самия Сливенъ и продадени тукъ на първенци, които се съжеляватъ надъ тѣхъ, и осиновяватъ или взематъ за храненици по младитѣ отъ тѣхъ. Съвсѣмъ другъ родъ роби сж били тия българи, които сж бивали вземани като данѣкъ между момчета отъ 10 годишна възраст за да фабрикуватъ отъ тѣхъ еничери. Понятието робъ въ Сливенъ е доволно разпространено въ стари изрази, които сигурно ни отнасятъ въ първитѣ вѣкове на робството. (Ср. изразитѣ: „заробихъ се“, „черна, почерняхъ да му робувамъ“, „не съмъ останалъ отъ баща ти кюлѣ“ и т. н.). Ако въ Сливенъ и сливенско дори до освобождението сж спазени сказания и пѣсни за заробвания отъ „хорó“, „сборъ“ и т. н., то какво остава за по-прѣднитѣ вѣкове, когато надъ раята прѣвъ и послѣденъ сѣдия е билъ ятаганътъ. Това най-вече се отнася за сливенскитѣ села и въобще за посоченитѣ по-горѣ околии, въ селата на които е имало по нѣколко бея и султани. Нарастването на Сливенъ отъ XVI-я и XVII-я вѣкове нататкъ се дължи главно на прѣселванитѣ тукъ отъ околнитѣ села българи, подложени тамъ на ежедневни грабежи, заробвания и сѣчь¹⁾.

Съ още по-убийственни послѣдици бѣше процесътъ на разселванията. Ако и да липсватъ изрични данни за етничния кадрилъ на П-ва, масовитѣ прѣселвания отъ единъ край въ другъ и прошарването на български заселища съ азиатски колонисти и т. н., по тия въпроси ревностниятъ

турцитѣ, ср. Belou P., les observations etc, 1553, pp. 187—189; Rycout, the history etc., p. 323; D' Ohsson, IV, 275—343.

Още слѣдъ боя при Варна (1444 год.) Сааединъ пише, че робитѣ въ Турция станали тѣй много, че едно красиво момиче можело да се купи за единъ чифтъ чехли! Rycout пише изрично за вземани въ XVII-я вѣкъ роби-българи. Турцитѣ на въоръжени чети сж ходѣли изъ българскитѣ села, откарвали отъ тамъ момчета и момичета и ги продавали на търговци, вѣроятно генуезци и венецианци: taking their children to sell for slaves, especially the Bulgarians. Op. cit. p. 324.

¹⁾ Дори около кримската война (1853—56г.) цѣли сѣмейства изъ сливенско се принуждаватъ да се изселятъ въ Добруджа, бидейки заплашвани отъ турцитѣ. Такъвъ е отчасти случаятъ съ прѣселенитѣ въ Тулча сливенски казаковци.